

и долината, такава е разликата между радостта и скръбта. Планинският въздухъ е рѣдкъ, чистъ и студенъ. Въздухътъ въ долината е гжстъ, нечистъ и топълъ. Растителността въ долината е по-буйна, по-изобилна, а на върха — по-слаба, по-оскждна. Може ли човѣкъ да бѣде постоянно радостенъ? — Не може. Ако разглеждате нотитѣ, ще видите, че има цѣли, половини, четвъртини, осмини и т. н. Всѣка отъ тѣхъ трае стрго опредѣлено време. Между всѣка нота и времето има известно съотношение. Въз основа на този законъ, радоститѣ и скърбитѣ иматъ опредѣлено време на траене. Нѣкоя радостъ или скръбъ трае само единъ моментъ, равенъ на траенето на $\frac{1}{64}$, $\frac{1}{32}$, $\frac{1}{16}^0$, $\frac{1}{8}$ нота. Нѣкога трайността имъ е по-голѣма, равна на $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$ или цѣла нота. Нѣкои радости и скърби иматъ ехо, вследствие на което тѣ траятъ повече отъ опредѣленото за тѣхъ време и казваме, че сж продължителни. Радоститѣ и скърбитѣ въ живота сж моментни само, а когато ние казваме, че продължаватъ много, това се дължи на тѣхното ехо. Запримѣръ, нѣкой ви удари. Болката, която усѣщате, е резултатъ на първия ударъ. Ако болката още продължава, тя е рефлексия на първия ударъ. Значи, между интензивността на енергията и продължителността на времето има съотношение. Като знаете това, вие можете да изчислите математически, колко време — часове минути или секунди, ще трае известна болка